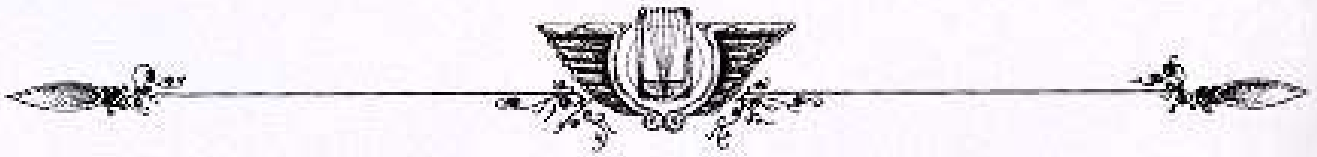

GORDAVIA

INNLEDNING

Gordavia er den nordlige del av Carintia, som også består av Geneland og Etrivia. Det er færre byer i Gordavia enn resten av Carintia, og mange er bønder, jegere og gjeterne. Gårdene er ofte isolerte og karrige med skinn jord og liten mulighet for kontakt med andre i hverdagen. De mest isolerte fjellskrentene slipper ofte å betale skatt siden ingen tar seg bryet med å dra dit for noen skarve mynter, men det verserer historier om lensherrer som plutselig har dukket opp og krevd skatter for de siste ti årene.

Den jevne gordaver betraktes ofte som traust og plutselige forandringer ligger ikke for dem. De holder sine forfedre og deres skikker høyt i hevd. Lojalitet, frihet og ære er begrep som settes høyt blant dette folket. En gordaver som føler sin ære krenket er et farlig vesen, han gjør kanskje ikke noe der og da, men kan bære nag i lang tid.

POLITIKK

Det politiske bilde i Gordavia er preget av maktkampen mellom Grev Miloch den yngre og Grev Vergatchov. Begge kaller seg visekonge, men verken kirken eller kongen har ennå definitivt valgt side i konflikten. Hvordan Grev Borstilsin stiller seg i konflikten er heller ikke klart.

Det er for tiden en stor flyktningstrøm sør- over fra Gordavia og en del av dem har blitt med i Hans Galvins opprør mot den carintiske krone. De fleste har tatt imot et tilbud fra Visekonge Euripides Diapaphilos av Geneland; om de avtjener en viss tid i hans hær, vil de få jord i Syd-Geneland som betaling.

HISTORIE

Da den carintiske kronen hadde etablert seg som overhode for alle de tre landene i staten, forsøkte kongen å innføre en viss likhet for alle i sitt rike. Han ville også ha mer kontroll over ressursene i landet, og begynte med å knytte til seg lojale lensherrer. I Etrivia og Geneland gikk dette smertefritt, og allerede eksisterende strukturer i samfunnet kunne brukes. I Gordavia hadde bøndene generelt sett vært frie og det var lite adel å snakke om. Høyadelen hadde sine egne gårder på linje med alle

andre (selv om de var meget større) og tiende gikk bare til konge og geistlighet. Lensherrer ble en nytt begrep for dem.

Den carintiske ordningen innebar for gordaverne at et ekstra samfunnslag ble innført mellom dem og kongen, og disse skulle enten eie jorden eller drive inn sine egne skatter av dem. Det tok lang tid å få ordningen innført, og det ble, av lojalitets-hensyn fra kronens side, nesten utelukkende valgt etrivere som lensherrer og jorden til bøndene ble rekvirert uten vederlag.

Når grevene Miloch, Vergatchov og Borstilsin gjorde opprør mot etriverne synes mange at det var på tide. De fikk sine forfedres land røvet av fremmede makter og først nå er det noen som gjør noe med det. I frigjøringshærene kjempet både adel og bønder, kvinner og menn. I de carintiske lovene har ikke kvinner like rettigheter som menn, og dette var også noe nytt for Gordaverne. I de gamle lovene for landet, som deler av opprørerne ville ha gjeninnført, hadde kvinner nesten full likestilling.

Den tidligere visekongen av Gordavia døde like etter at borgerkrigen brøt ut, og hans datter som er eneste arving var sporeløst forsvunnet i flere år. For et par år siden dukket hun opp igjen, og giftet seg med sønnen til sin families gamle fiende, Grev Miloch den yngre! I utgangspunktet er det henne, Ninoska, som er arving til visekonge-tittelen i Gordavia, men så enkelt er det altså ikke.

Hovedstaden, Skutz, er nærmest jevnet med jorden og alle beboerne har forlatt området. Hva som hendte er mer uklart. De mest pålitelige kildene ser ut til å være enige om at himmelen åpnet seg opp og svære skyer som kunne ta solid form, strekte seg ned fra oven og jevnet bygninger, veier, broer og forsvarsverk med jorden. Branner oppstod, store mengder mennesker døde og panikken spredte seg blandt de som overlevde det første angrepet. Det som så skjedde strides de lærde om. Mange sier at de døde angrep de overlevende, andre sier det var opprørstroppe fra andre deler av Gordavia som angrep, andre påstår de var sigøynere. Uansett hvem soldatene var, slettet de ut store deler av befolkningen på meget kort tid for så å trekke seg tilbake eller forsvinne. Dagen var blitt til natt og alle som klarte seg løp til kroppene deres gav opp. De var de aller færreste som fikk med seg noe av eiendeler eller mat. Dette må ha hendt for omtrent to-tre år siden.

Skutz har siden den gang blitt brukt som et eksempel på hva som hender med folk som leker med hekseri. Miloch, som døde kort tid før den gordaviske hovedstadens ødeleggelse, ble beskyldt for å ha fremkalt gudenes vrede med sitt hekseri.

I mellomtiden har selve ruinene av byen blitt til et ettertraktet mål for skattejegere og våghalsar fra alle deler av Carintia. Det har foregått en stor-slått plyndring og alle verdier som overlevde den skjebnesvangre dagen, antas nå å være borte.

PERSONER

Grev Miloch den Yngre

På den andre siden av maktkampen i Gordavia står Grev Miloch den Yngre, sønn av den avlidde heksen. Etter å ha giftet seg med den nylig tilbakekomne Viseprinsessen av Gordavia, har de nå utropt seg selv som Visekonge og Visedronning av Gordavia, men dette er ikke anerkjent av verken Kirke, Konge eller adel. De har likevel en del støtte fra noe av den gordaviske adelen og en veldig begrenset del av kirken.

Grev Vergatchov

En av grev Miloch den Eldre sine tidligste allierte var Vergatchov, og kirken ser nå ut til å støtte ham. De har utropt en av hans nære venner til Kardinal av Nord-Gordavia. De har også beslaglagt deler av Miloch sine eiendommer siden han

ble dømt som heks, og dette er også i Vergatchov-vennlige hender nå. Dessuten har greven hjulpet i kampene mot kasmenistanerne, og det ryktes at han har blitt lovet visekonge-tittelen.

Grev Borstiltzin

Borstiltzin, som har frigjort en annen del av Gordavia, har nå forsøkt å etablere sin største by, Yaroslav, som hovedstad. Det er nå Gordavias største by, men den ligger ikke like sentralt plassert i forhold til handelsveier med resten av Carintia som Skutz tidligere gjorde og Kong Luis Rene var ikke villig til å anerkjenne den. Hva den nye kongen mener, har ikke blitt klart.

KULTUR

Gordaverne er solide fjellfolk som foretrekker praktiske ting fremfor pynt, noe som gjerne kommer til uttrykk i klesstilen. De går helst med tetsittende, enkle drakter og solid fottøy, ofte med skinn og pels. De bruker gjerne fargerike broderinger og mønstre på både sjal og skjerf.

Kostholdet er basert på grovt brød, vilt, bær, solide mengder øl og alt man kan gjøre med sau. Enkelte gordaviske delikatesser anses av andre for å være så ille at mann ikke ville forgifte en ulv med dem en gang. Dette folkeslaget har ingenting til overs for etriversnes prippenhet.

